

— Ний сме дошли, промълви Николаевъ и протегна ръка да отвори вратията.

Единъ до другъ тѣ поеха изъ тъмната алейка.

— Да седнемъ, — прошепна Ана, почувствувала, че краката ѝ не я държатъ.

— Можемъ, — отговори Николаевъ.

И седнаха.

Наоколо бѣше тихо. Само пожълтѣлитѣ листи на високитѣ дървета се спущаха изъ прѣплетенитѣ клопки и въ тѣхния шепотъ се чуваше какъ есенъта леко пристѣпва и спуща оскрѣжени коси изъ тъмни небеса. Листата слитаха и тихо пригласиха на тѣжната пѣсенъ, що напѣваше многоводната рѣка край острова.

Тѣ дълго мълчаха, вслушани въ мълчанието на есенъта.

Ана слушаше дълбоката есенна тишина и стори ѝ се, че това е образа на нейния животъ. И когато долавяше, че отроненъ листъ пада изъ клонитѣ — нѣщо се откъсваше изъ гърдитѣ ѝ.

— Тѣ падатъ, есеннитѣ листа! — се обаждаше нѣкой гласъ въ нея.

И на Ана ставаше тѣжко, много тѣжко.

А Николаевъ уборилъ глава ровѣше неволно пѣска прѣдъ краката си и нищо не чуваше отъ това, що става наоколо му. Него го занимаваше мисълъта какъ би се избавилъ отъ тоя водовъртежъ, въ когото е попадналъ. И все се поозѣртваше сегисъ-тогисъ да види да ли не ги слѣди нѣкой.

— Е, ний само да мълчимъ ли дойдохме тукъ? — продума Николаевъ.

— Говори! азъ слушамъ.

Настана кжсо мълчание.

Николаевъ се готвѣше да започне направо онова, което го караше да се срѣща съ нея, ала щомъ отвори уста — нерѣшителность го обзе.

— Нали си тръгнала да ме срѣщнешъ, — подзе той. — Все е имало какво да ми казвашъ.

— Да! — отвърна тя.

— Е, какво е то?

— Какво ли?

— Азъ чакамъ.

— Добрѣ! — отговори Ана. Но замълча. Тоя пжтъ нерѣшителностьта обзе нея.